

RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLES VĒSTNESĪTIS

Nr. 2 (353)
2020. gada
26. janvāris

DIEVA VĀRDA SVĒTDIENA – 26. JANVĀRIS

Ar apustulisko vēstuli *Aperuit illis* (30.09.2019) svinam pirmo reizi Dieva Vārda svētdienu. Šis notikums atgādina kristiešiem: lai sludinātu patiesības vārdu, mums pašiem jāpiedzīvo šis Vārds, ieklausoties, apercerot, praktiski skarot to rokām (sal. 1 Jņ 1: 1). Kristiešiem vispirms jāgodina, jālasa, jāieklausās Dieva Vārdā, lai to izplatītu (sal. *Dei Verbum*, n. 25).

Baznīca sludina Vārdu katru dienu, gūst no tā stiprinājumu un ierosmi, liecina par tā spēku (sal. *Dei Verbum*, n. 21). Ne mēs, ne mūsu pūles, bet Svētais Gars darbojas caur tiem, kuri nododas apustulātām, ieklausās Dieva Vārdā. Svētais Gars noskaņo dzirdēt sludināto Vārdu un saņemt dzīvības vēsti.

Daudz kur Dieva Vārds vēl nav pasludināts vai pēc sludināšanas nav pieņemts kā pestīšanas Vārds. Dieva Vārds arī zaudē autoritāti tur, kur tā atbalsta un spēka trūkuma dēļ novājinās kristīgajās kopienās esošā tradīcija, mazinās Baznīcas garīgā izaugsme un

misiju dedzība. Visi esam atbildīgi, lai Jēzus vēsts un apustuliskā liecība nezaudē savu svaigumu un Evaņģēlija smaržu (sal. *Evangēlii gaudium*, 39). Lai Dieva Vārds ir centrā Baznīcas dzīvei, lai bibliskā lasīšana izvērsas katoļticīgo ikdienā un pastorālā kalpošanā. Mūsu darbības centrā lai ir personīga satikšanās ar Kristu, kas sevi komunicē savā Vārdā, jo, kā māca sv. Hieronīms, „Rakstu nezināšana ir Kristus nezināšana” (*Dei Verbum*, n. 25).

Šī satikšanās ar Kristu Viņa sludinātajā Vārdā rosina ticību, pārveido dzīvi, ļauj liecināt par kristietību pat līdz nāvei. Baznīca, kurai ir drosme (gr. *parshesia*) izplatīt Dieva Vārdu, atrodas uz mocekļības ceļa. Apustulis Pāvils šādi cieta, atdevās Evaņģēlijam, pat lepojās ar savām vajībām (sal. 2 Kor 11: 30), saviem grēkiem (sal. 2 Kor 12: 9). Viņa spēks, viņa godība aizvien paliek Jēzus krusts (sal. Gal 6: 14). Šāda „mocekļīga” Baznīca atrodas ceļā, gatava piedzīvot ievainojumus visādu negadījumu un

(turpinājums 3.lpp)

Dievkalpojumi Rīgas Sv. Jēkaba katedrālē

Svētdiena, 26. janvāris. Parastā liturģiskā laikposma 3. svētdiena.

Dieva Vārda svētdiena

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”
9.15 Marijas Leģions svētdienas sk. telpās
11.00 Galvenā Sv. Mise par Helēnas veselību un pateicībā par nodzīvotajiem gadiem
15.00 Sv. Mise (bērniem) par Trukanes Maijas veselību;
Kristības un Pirmā sv. Komūnija
18.00 Vesperes
18.30 Sv. Mise par draudzi

Pirmdiena, 27. janvāris.

8.00 Sv. Mise par +Moniku, +Antonu, +Vitāliju, +Viktoriju, +Boļeslavu Trubiņiem un +Viktoriju, +Pēteri Lazdām

Otrdiena, 28. janvāris.

Sv. Toms no Akvīnas, priesteris un Baznīcas doktors. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par +Antoņinu, +Genovefu Sondorēm un +Leopoldu Kublicku
19.00 Sv. Mise Biķernieku slimnīcā

Trešdiena, 29. janvāris.

8.00 Sv. Mise par veselību Eduardam, Linardam, Andrim Zvejniekiem, Binai, Ritai, Viktorijai Sondorēm
16.30-18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 30. janvāris.

8.00 Sv. Mise par +Mārtiņu Lindi

Piektdiena, 31. janvāris.

Sv. Jānis Bosko. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par Ingu Kursīti mācībās
Jēzus Sirds litānija

Sestdiena, 1. februāris.

8.00 Sv. Mise par Anitu Zītari
Vissv. Jaunavas Marijas godināšana
17.30 Rītdienas svētku vespere
18.00 Sv. Mise ar Dievam veltīto personu piedalīšanos.

Svētdiena, 2. februāris. Parastā

liturģiskā laikposma 4. svētdiena

Kunga prezentācija – Sveču diena.

Svētki. Jēzus Sirds godināšana.

Vissv. Sakramenta adorācija

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”
9.15 Marijas Leģions svētdienas sk. telpās
11.00 Galvenā Sv. Mise par draudzi
Svētlietu pasvēte

Jēzus Sirds dievkalpojums
15.00 Sv. Mise (bērniem) par Andri, Eviju, Elīzu, Jāni un Kristapu Tārēm
18.00 Rožukronis
18.30 Sv. Mise par Ivaru, Kristeru, Kitiju un Sanitu Laizāniem

Pirmdiena, 3. februāris.

Sv. Blazijs, bīskaps un mocekļis.

Svētība pret kakla slimībām

8.00 Sv. Mise par Gaļinas Samsanovičas veselību

Otrdiena, 4. februāris.

8.00 Sv. Mise par Jāņa Ziemeņa miesas, dvēseles un gara dziedināšanu un atbrīvošanu
15.00 Sv. Mise Gaiļezera pansionātā

Rīgas Svētā Jēkaba katedrāles pastorālās komandas kontaktinformācija

Sv. Jēkaba katedrāle: tālr. 67326419

Diakons Gunārs Konstantinovs:

tālr. 67326419, mob. 29654800

jekaba.katedrale@tvnet.lv

*Pastorālo vajadzību koordinatore –
Andžela mob. 26156406*

Pr. Pauls Kļaviņš, administrators:

harisime@inbox.lv; mob. 27001445

Trešdiena, 5. februāris. Sv. Agate, jaunava un mocekļa. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par +Veroniku, +Leonu un +Brņislavu

Tiek svētīta maize un ūdens

Maizi un ūdeni līdzī ņemam paši

16.30-18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 6. februāris.**Sv. Pāvils Miki un viņa biedri. Mocekļi. Piemiņas diena.**

8.00 Sv. Mise par Irēnas Ēriņas veselību

Piektdiena, 7. februāris.

8.00 Sv. Mise par +Valdi Soprānu
Jēzus Sirds dievkalpojums

Sestdiena, 8. februāris.

8.00 Sv. Mise Agitas Burkas nodomā

Svētdiena, 9. februāris. Parastā liturģiskā laikposma 5. svētdiena.

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”

9.15 Marijas Leģions svētdienas sk. telpās

11.00 Galvenā Sv. Mise par Valerijanu un Lidiju Jonikāniem

15.00 Sv. Mise (bērniem) par +Preisu Ēriku Lūciju

18.00 Vesperes

18.30 Sv. Mise par draudzi

Dieva Vārda svētdiena

(turpinājums)

pārpratumu dēļ. Dieva Vārds

nedara vieglu mūsu dzīvi, taču nes žēlastības, palīdzību runāt patiesība ar maigumu, nesot it kā uz pleciem situācijas, ļaudis, kā to darīja Labais Gans. Viņš mūs apvieno un uzrunā ar savu Vārdu. Pieņemsim šo Vārdu darbīgā ticībā!

Dievam veltīto personu diena – 2. februāris

Sestdien 1. februāra vakarā katedrālē sanāk Dievam veltītās personas, lai pateiktos Dievam par savu aicinājumu un misiju. Kā katru gadu, 2. februāris ir viņiem veltīta diena. Šoreiz tieši šajā datumā atzīmējam 50 gadus kopš izdots Dievam veltīto personu svētsoļījumu salikšanas rituāls (*Ordo professionis religiosae*).

Lai nostiprinātu sava Dēla Baznīcu, debesu Tēvs dažus ticīgos aicina ciešāk identificēties ar Kristus svētumu un pestīšanas misiju. Tie, kuri Jēzus pievilkti, uzņemas Dievam veltītu vai konsekrētu dzīvi, cenšas atbildēt mūžīgā Tēva aicinājumam. Ar saviem svētsoļījumiem, kurus Baznīca saņem un apstiprina, tie ciešāk saistās ar Jēzu, un, ar savu liecību vēlas piesaistīt savus brāļus un māsas, lai viņi vieglāk varētu tuvoties Jēzus personai un dzīvotu Evaņģēlija priekā.

Konsekrēta *šķīstība* liecina par ierādīto pirmo vietu mīlestībai uz Kristu un simbolizē visizcilāk un absolūtāk, noslēpumu par Mistiskās Miesas vienotību ar tās Galvu, Līgavas – Baznīcas - vienību ar savu mūžīgo Līgavaini. Šādi, caur pilnīgu un beznosacījuma savas sirds un dvēseles atdevi, reliģiozie atklāj, ka Kristus, kuru viņi mīl pāri visam, ir Baznīcas mūžīgais Līgavainis, kas vienīgais var dot pilnīgu nozīmi mīlestībai.

Caur brīvi izvēlētu *nabadzību*, reliģiozie liecina par savu mīlestības pilno solidaritāti ar trūcīgajiem. Taču vispirms tā ir ticības izvēle un tad dzīves stāvoklis. Jēzus bija patiess paraugs nabadzībā, jo radikāli atdeva savu dzīvību sava Tēva rokās. Vienīgi šādi nabadzība tika

pārveidota bezierobežotā sfērā, kur Dievs varētu brīvi darboties. Kā mīlestības izvēle, nabadzība ir norāde mūsu laikabiedriem, kuri uzstāda jautājumus par patiesām vērtībām.

Paklausība

norāda uz
atsacīšanos no
personīgiem
plāniem. Tā ir
brīvība sekot
Kristum, meklējot
vienīgi Tēva darbus
(sal. Jņ 10: 25);
vispirms tā ir ieeja

Tēva lietās un spēja tās piepildīt. Gatavībā mirt savai gribai konsekkrētas personas kļūst brīvi kā pats Dievs. Tie, kuri Kristus intereses darījuši par savām, visu sevi atdod viņa valstības atnākšanai.

Baznīca, kas saņem svētsolījumus, saskata konsekkrācijā kaut ko, kas pieder pie tās pašas dabas. Var mainīties ārējās formas, bet Baznīca, dievišķā Vārda Līgava, nekad nevar mitēties attīstīt sevī radikālismu ticībā un mīlestībā, kas izpaužas konsekkrācijā. Caur reliģiozo un citu konsekkrēto personu dzīvi Baznīca pasaules priekšā ir skaidrāka zīme un garantija nākotnes svētlaipei un uzvarai pār visiem maldu un verdzības veidiem.

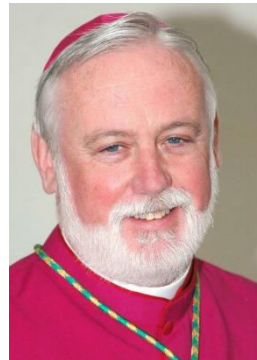
Baznīca kā tauta ir ceļā uz mērķi, kas visu pārsniedz un visu piepilda Dievā un viņa godībā. Šāds skatījums uz Baznīcu pauž kristīgu cerību; mūsu kristīgās darbības virs zemes galīgais mērķis taču ir iegūt mūžīgo dzīvi. Tāpēc kā Baznīca ceļā mēs nostiprināties pienākumā sludināt Kristu un viņa mīlestību uz katru radību. Vienlaikus mūs nenosloga pasaulīgas struktūras. Ar

atvērtu garu mūsu darbība gūst piepildījumu Kunga svētlaimē.

Konsekkrētās personas īpaši liecina par šo cerības perspektīvu, sevišķi ar dzīves prieku, tādu prieku, kas plūst no dziļas pieredzes par Dievu, kas pilda prieku, dara tik laimīgu, ka nevajag nekur citur meklēt prieku.

Liecība par Dievu un viņa žēlsirdīgo mīlestību līdz ar Kristus žēlastību var ieviest cerību mūsu satrauktajā, baiļu un vilšanās pārņemtajā cilvēcībā. Konsekkrēto personu dzīves harizmātiskā un pravietiskā liecībā daudzveidīgi var palīdzēt apzināties sevi vairāk vienotus, veicināt pilnīgu kopību.

Konsekkrētās personas lai aug kopībā tā, ka viņu dzīve būtu kā gaisma nevienprātībā un šķelšanās izpausmēs. Iespēju robežās pravietiski jāliecina, lai katrs līdzās konsekkrētām personām jau piedzīvotu svētlaimīgo, brālīgo mīlestību, kas tik būtiska konsekkrētā dzīvē un tik nepieciešama šodienas pasaulē un kristīgās kopienās.

Vatikāna "ārlietu
ministrs"

**V. E. Pauls
Galagers**

sv. Mises svin
sestdien

1. februārī 18:00
un svētdien
2. februārī 11:00

Svētais Bazīlijs Lielais

Noslēdzot pārdomas par sv. Bazīliju Lielo, kuru pieminam 2. janvārī, izmantojam atziņas no sv. Jāņa Pāvila II pirms 40 gadiem izdotās apustuliskās vēstules *Patres Ecclesiae*.

Kristus nāca atjaunot un atdot atpakaļ godību cilvēkam, kas savu Dieva attēlu sevī aptumšoja, samaitāja, satrieca caur grēku. „Vārds kļuva miesa un dzīvoja mūsu vidū” (Jņ 1,14), „pazemojās un kļuva paklausīgs līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei”(Fil 2,8), lai cilvēks apzinātos savu lielumu, ņemtu vērā savas atpestīšanas maksu un atzītu savu cieņu. Cilvēka cieņa atrodama Dieva un krusta noslēpumā: tas ir Bazīlija „humānisms” vai - kristīgais humānisms.

Balstoties uz kristības noslēpumaino identitāti ar Kristus Lieldienu notikumu (sal. Rom 6,3), Bazīlijs, sekojot Pāvilam, māca, ka būt kristītam nozīmē piedzīvot Kristus nāvi, būt apbedītam viņa apbedīšanā un, līdz ar to, celties līdz ar viņu viņa augšāmcelšanā.

Uz kristību var attiecināt tos pašus godības nosaukumus, ar kuriem viņš cildina krustu: kristība arī ir „cietumnieku atbrīvošana, parādu atlaišana, grēka nāve, dvēseles atdzimšana, gaismas tērs,

neaižskarams zīmogs, līdzeklis uz debesīm, tituls valstībai, adopcijas dāvana”. Tiešām, caur kristību tiek saliedēta vienotība starp cilvēku un Kristu, caur Kristu cilvēks tiek iekļauts Trīsvienības iekšējā dzīvē: kļūst par garu, jo ir dzimis no Gara, un par dēlu, jo ir ietērpies Dēlā, vienots visciešākās attiecībās ar Tēvu Viendzimušajam, kas patiesi arī kļuvis par viņa Tēvu.

Nemot vērā tik spēcīgas pārdomas par kristības noslēpumu, Bazīlijam skaidrāk

pavērās pati kristīgās dzīves nozīme. Kristietis ir tas, kas dzimis no jauna ar ūdeni un sv. Garu kristībā. Jauna radība - kristietis - pat ja ne pilnīgi to apzinās, dzīvo jaunu dzīvi; savā dziļākajā realitātē, pat ja to noliedz savā darbībā, tas ir pārcelts uz jaunu tēviju, uz zemes jau esošajām debesīm: Dieva darbība ir bezgalīgi un nemaldīgi iedarbīga, tāpēc tā vienmēr

kaut kādā mērā pastāv pāri katram cilvēka atspēkojumam un pretestībai.

Protams, paliek pienākums - un tas būtiskā saistībā ar kristību nosaka pašu kristīgo dzīvi - kļūt par to, kam jābūt, pieskaņojoties jaunajai „garīgajai” un eshatoloģiskai dimensijai savā personīgā noslēpumā. Kā Bazīlijs saka savā neparastā skaidrībā: „Kristības nozīme un spēks ir, lai nokristītais pārveidotos domās, vārdos un darbos, un ar saņemto

spēku kļūtu par to, no kā viņš ir dzemdināts”.

Euharistiju, kristīgās iniciācijas noslēpumu, Bazīlijs vienmēr uzskata ļoti ciešās attiecībās ar kristību. Tas ir vienīgais ēdiens, kas atbilst nokristītā jaunajam stāvoklim un spēj uzturēt viņa jauno dzīvi un dot viņam jaunus spēkus, kults garā un patiesībā, jaunas priesterības veikšana un pilnīgs jaunā Izraēļa upuris. Vienīgi Euharistija pilnībā īsteno un pilnveido jauno kristības radību.

Tāpēc tas ir liela prieka noslēpums, kurā var ņemt dalību tikai ar dziedāšanu, kā arī bezgalīga, ārkārtīgi iespaidīga svētuma izpausme. Kā gan kāds grēka stāvoklī varētu apieties ar Kunga miesu? Baznīcai, kas daļa svēto Komūniju, patiesi jābūt „bez traipa vai grumbas, svētai un bez vainas”(Ef 5,27), proti, lai apzinoties to noslēpumu, kuru tie svin, kristiešiem aizvien labi jāizmeklē sevi (sal 1 Kor 11,28), arvien vairāk jāšķīsta sevi no „jebkādas samaitātības un nešķīstības”.

Euharistija ir kā kristības pilnība, jo tā vienīgā ļauj dzīvot uzticīgi saskaņā ar saviem kristības pienākumiem un aizvien darboties tās žēlastības spēkā. Bazīlijs nevilcinās tāpēc iesaka biežu vai pat ikdienas komūniju: „Pieņem Kristus svēto miesu un asinis pat katru dienu ir labi un noderīgi; jo Kristus pats skaidri saka: ‘kas ēd manu miesu un dzer manas asinis, tam ir mūžīgā dzīve’(Jņ 6,54). Kas tāpēc apšaubīs, ka nemitīgi ņemt dalību dzīvē nozīmē dzīvot aizvien pilnīgāk”.

„Katrs vārds, kas iziet no Dieva mutes”(Mt 4,4), ir arī, kā Euharistija, īstais „ēdiens mūžīgai dzīvei”, kas spēj

stiprināt nokristītā jauno dzīvi tāpat kā Euharistija. Sv. Bazīlijs pats spēcīgi izveido šo pamatsaikni, kāda ir Dieva Vārdam ar Kristus miesas galdu (sal *Dei Verbum*, n. 21), jo Raksti, lai gan savādākā veidā, ir, kā Euharistija, dievišķi, svēti un nepieciešami.

Raksti ir patiesi dievišķi, Bazīlijs uzsver ar neparastu spēku: tie ir visraksturīgākā veidā „no Dieva”; Pats Dievs tos iedvesmojis, Dievs tos apstiprinājis, Dievs tos teica caur sakrālajiem autoriem - hagiogrāfiem, Mozu, praviešiem, evaņģēlistiem, apustuļiem - un vispirms caur savu Dēlu. Viņš ir vienīgais Kungs Vecajā un Jaunajā derībā, protams, dažādā stipruma pakāpē un dažādā atklāsmes pilnībā, bet bez kaut kādas pretrunas ēnas.

Raksti nāk no dievišķas realitātes, lai gan izpaucas cilvēciskos vārdos. Tie rosina ticību (sal Rom 10,17) un nes pilnīgu un nevilcinošai drošību. Raksti atbilstoši saukti par svētiem.

Tāpat kā būtu šausmīga svētādzība apgānīt Euharistiju, tāpat būtu svētādzība aizskart Dieva Vārda integritāti un tīrību.

Tāpēc tie nav jāizprot pēc cilvēku kategorijām, bet savas mācības gaismā, it kā „lūdzot pašu Kungu izskaidrot viņa teikto”. Neko nevar atņemt vai pievienot šiem dievišķajiem tekstiem, kas uz visiem laikiem uzticēti Baznīcai, Dieva teiktajiem svētajiem vārdiem reiz priekš visiem.

Tiešām, vitāli nepieciešams, lai pieeja Dieva Vārdam vienmēr būtu godbijīga, uzticīga un mīloša. Baznīcai no tā jāvadās savā sludināšanā, ļaujot sevi vadīt pašiem viņas Kunga vārdiem, lai

gadījumā „relīģijas vārdus nepazeminātu cilvēka vārdu līmenī”. Katram kristietim „vienmēr un visur” visās savās izvēlēs jāatsaucas uz Rakstiem, kļūstot to priekšā „kā bērns” (sal. Mk 10,15), meklējot tajos visiedarbīgāko līdzekli pret visām savām dažādām vajībām un neatļaujoties spert soli, ja nav apgaismots no šo vārdu dievišķajiem stariem.

Dzīve saskaņā ar Evaņģēliju sv. Bazīlijam nozīmē ar visu sevi, ar visiem sev pieejamiem jaunajiem spēkiem censties „labpatikt Dievam”. Piemēram, tas nozīmē „nebūt bagātam, bet nabagam, atbilstoši Kunga vārdam”, sekot Jēzum ar brīvību, lai atklātos Evaņģēlija jaunums. Tas nozīmē pakļauties pilnīgi Dieva Vārdam, atsakoties no „savas paša gribas” un sekot Kristum „līdz nāvei” (Fil 2,8).

Evaņģēlijs ir Dieva spēks pestīšanai tiem, kas tic (sal. Rom 1,16). Sv. Bazīlijs to sludināja ar tādu integritāti, kas to tiešām dara par žēlastības vārdu un dzīves avotu.

Sv. Bazīlijs, lai gan ne tik izteikti kā brālis sv. Gregorijs no Nisas un draugs sv. Gregorijs no Naciances, cildina Marijas jaunavību. Viņš sauc Mariju par „pravieti” un motivē Marijas saderināšanos ar Jāzepu sekojoši: „Tas notika, lai tiktu pagodināta jaunavība un netiktu mazvērtēta laulība”.

Iepriekš minētā sv. Bazīlija anafora satur izcilus slavinājumus par „pilnīgi svēto, bezvainīgo, svētāko par pārējiem un godpilno Dieva Māti un mūžam Jaunavu Mariju”; „žēlastības pilno sievieti, visas radības prieku...”.

Nobeigumā sv. Jānis Pāvils II aicina ņemt vērā šī svētā skolotāja – sv. Bazīlija piemēru, ar cieņu ieklausīties viņa mācībā, ļaujot sevi pamācīt, pamudināt un mierināt.

Kristīgā katehēze

Izdots 1979. gada 16. oktobrī kā 1977. gada bīskapu sinodes rosināts apustuliskais pamudinājums *Catechesi Tradendae* par katehēzes nozīmi un atjaunotni Baznīcā. Pēc Vatikāna II koncila nākas atjaunot kristīgo katehēzi tās saturā un metodēs, ņemot vērā pastiprinātu uzsvaru uz Dieva Vārdu, laju lielāku iesaistīšanos, pedagoģijas attīstību un dažādām laikmeta prasībām.

Sv. Jānis Pāvils II
1920 - 2020

Dokuments uzsver visas katehēzes centrēšanos uz Jēzu Kristu, jo sekošanā viņam pastāv kristīgā dzīve. Katehēzē jāpievēršas Jēzus personai, mācībai un dzīvei, ņemot vērā klusuma brīžus, brīnumus, žestus, lūgšanu, mīlestību un rūpes par cilvēkiem, uzpurēšanos uz krusta un augšāmcelšanos. Pats Kristus rosina katehēzi ar savu piemēru kā Skolotājs un pati Patiesība. Katehēts seko Jēzum un māca kā Jēzus to darīja, ņemot vērā Tēvu (Jņ 7: 16).

Jānodod tālāk ticības mantojums, nevis personīgi uzskati. Jēzus pilnvaroja apustuļus mācīt visas tautas (Mt 28: 19), katehēze īpaši izvēršās Baznīcas tēvu laikā (4. gs. – 5. gs.) un pēc Tridentes koncila (16. gs.). Ticīgiem ir pamattiesības uz katehēzi, kura var kļūt par galveno evaņģelizācijas veidu. Katehēze pilnveido ticību, kuru evaņģelizācija izraisa, lai ar žēlastības palīdzību cilvēks atvērtos aizvien vairāk Jēzum Kristum.

Vajadzīga sistemātiska un organiska katehēze attiecībā uz ticības būtisko saturu ar iespējām sagatavot ticības pamatošanai. Katehēze gūst saturu no Dieva Vārda, izvēršot jo īpaši mācību par Kristu, Baznīcu, cilvēku, kā arī morālo un sociālo uzvedību.

Pāvests raksturo dzīves etapus no bērnības līdz brieduma gadiem. Katrā ir savas iezīmes attiecībās ar Dievu, gan katehēzes sniegšanā, gan saņemšanā. Aizvien jāņem vērā konkrēta dzīves situācija. Visiem kristiešiem, jo īpaši pieaugušiem, nepieciešama katehēze, kurā izmantotu dažādas metodes, kuras pieskaņotas vecumam, garīgās attīstības līmenim, sociālam un kulturālam kontekstam. Katehēzē tomēr nav vietas politiskai un sociālai ideoloģijai, personīgiem politiskiem viedokļiem.

Sv. Jānis Pāvils II mudina visus ticīgos iesaistīties katehizācijā kā laju apustulāta izpausmē. Katehēzes kvalitāte īpaši ceļama draudzēs, ģimenēs, skolās un baznīciskās organizācijās. Vecāki ir galvenie katehēti saviem bērniem, un valsts skolās jārespektē reliģiskā brīvība ticības apgūšanā.

Galvenais šķērslis katehēzes atjaunotnei ir ticības satura nepilnīgums vai sagrozījums. „Ticības simfonijai” ir savs kopums, iekšēja loģika un skaistums. Jāpārvar apjukums, kuru izraisa ar Baznīcas Maģistēriju nesaskaņoti viedokļi ticībā, morālē un disciplīnā. Šī nesaskaņa var izpausties ticības patiesību noklusēšanā, politiskos vai sociālos ideoloģiskos viedokļos. Katehēti taču saņem savu misiju no Baznīcas, tie

nemāca ar savu autoritāti. Pilnīga katehēze ievēd kristīgās dzīves pilnībā, aptverot cilvēka prātu, sirdi un gribu. Aizvien noder ticības patiesību sistemātiska studēšana, ņemot vērā pašreizējos izaicinājumus, vietējo kultūru, tautas dievbijības izpausmes.

Lielākā dāvana dzīvajiem un mirušajiem

Jēzus Kristus Upuris –
sv. Mise par dzīvajiem un
mirušajiem – konkrētos nodomos ir
lielākā dāvana, aizlūgums un
atbalsts cilvēku vajadzībās.

Pieteikt šos nodomus var
sakristejā vai pie dežurantes.

**SVĒTDIENAS SKOLAS
NODARBĪBAS
uzsākas 2020.g. 16. februārī,
svētdien
SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ
plkst.13.15**

**Visi laipni aicināti, kas vēlas tapt kristīti,
pieņemt pirmo Svēto Komūniju
(iet pie Dievgalda),
laulāties,
iepažīt vai padziļināt
Katoliskās Baznīcas
ticības mācības pamatus
Aicināti – skolas vecuma bērni, jaunieši
un pieaugušie – visās vecuma grupās
Sazināšanās tel. 29654800; 29991637**

Redakcijas adrese:
M. Pils 2, Rīga, LV-1050
Tālr.: 28882358
E-pasts: vestnesitis@gmail.com
Vestnesīša numuri pieejami:

Redkolēģija:
Atbildīgais: pr. Pauls
Datortalrunas: pr. Pauls
Metiens: 450 eks.
www.jekabakatedrale.lv